

OSONÓ NAPLÓ

2012. február 26 - március 8: Hódmezővásárhely, Törökszentmiklós, Jászárokszállás, Jászberény, Budapest, Szentendre, Komárom (SLO), Miskolc, Debrecen, Szatmár (RO)

Február 26, Vasárnap

Dél körül érkezünk meg az első helyszínre, Hódmezővásárhelyre. Első alkalommal vagyunk itt. A vendégfogadónk Dr. Horváth László és családja ősszel Szentesen látta az előadást, és akkor hívtak meg bennünket Vásárhelyre. Kipakolunk a buszból és egy nagyon szép, a város legjobb éttermében ebédelünk. Páratlan fogadtatásban van részünk, érezzük a fontosságát az előadásoknak. Ebéd után egy gyors városnézés következik. A városházának az az érdekessége, hogy mikor építették, az elsődleges szempont az volt, hogy magasabb legyen, mint a szegedi és valóban 3 centivel magasabb. A központban található a Ginko Hotel, amelyet helyi üzletemberek építettek a városnak. Az épület egy ginko fa köré van felépítve, és tele van hódmezővásárhelyi jellegzetességekkel. Minden emeleten egy portré látható azokról az emberekről, akik itt töltötték életük bizonyos szakaszait. Például József Attila, vagy Németh László, akit 56'-ban ide száműztek. Az egyik emeleten egy 7000 éves Vénus szobor felnagyított hasonmása van kiállítva, amelynek az eredeti változatát egy itteni ásatás során találták meg. A hotel mellett van a Fekete Sas épülete, amely annak idején szintén hotelként működött és jelenleg kulturális eseményeket tartanak itt. László megmutat egy hatalmas és gyönyörű bálteremet. Van valami misztikus légkör ebben a teremben. A körülnézés után visszamegyünk az előadás helyszínére felépíteni a díszletet. Az előadásokat 18 és 20 órától tartjuk. Az elsőre főként felnőttek jönnek, a másodikra pedig a kollégium diákjai. A második előadás után tartunk egy közönségtalálkozót. Arról számolnak be az emberek, hogy nekik egyre nehezebb és már nem megszokott az érzelmeikről beszélni, szembenézni velük, és ne a szőnyeg alá seperni a problémákat. Nagyon sokszor kapják rajta magukat, hogy meg akarnak felelni a környezetüknek, utánozzák egymást és egyre ritkábban tudnak önmaguk lenni. Az előadás segítette őket a problémák tudatosításában, és érződött rajtuk, hogy jól esik nekik beszélni ezekről a témákról. Az egyik fiú szerint, ha a törvények meg a vallás erősebb lenne, talán nem lenne ennyi baj a világban. Közönségtalálkozó után vacsorázunk, majd elfoglaljuk a szobáinkat. Gyors zuhanyzás, majd lefekvés.

Február 27, Hétfő

Egy hódmezővásárhelyi, többé-kevésbé kiadós alvás után beülünk a buszunkba és elindulunk Törökszentmiklós felé. A buszból kiszállva máris vár ránk Bukta Éva, aki a előadásokat szervezi. Rögtön ki is pakolunk az épület előcsarnokába, ahol 16 majd 18 órától fogunk játszani. A kipakolás és a szerelés közt marad egy kis időnk elszaladni ebédelni. Az első előadáson főként diákok vannak, akiket nehéz elcsendesíteni, de ahhoz képest, ahogy bejöttek, a végére megtörténik bennük egy váltás, elcsendesednek,

OSONÓ NAPLÓ

mindenki befele figyel. A második előadásra főként felnőttek jönnek, akiknek megrázó történeteik és problémáik vannak. Többek közt ezek azok az emberek, akiknek a környezetükben pár éve sokan lettek öngyilkosok. Nekünk ehhez képest kell játszani, ami egy újabb kihívás, de megtiszteltetés is. A mélyen megtörtént előadás kiértékelője közben egy idős néni visszajön gratulálni egy gyertyával a kezében. Amint utólag kiderült a városi Művelődési Központot szeretné búcsúztatni, ugyanis át fognak költözni egy másik épületbe. A hölgy lelkesedéssel kezdi mesélni az igazgatóként eltöltött huszonegy évét ebben az intézményben. Elmondja nekünk életének legszemélyesebb és legsérthetetlenebb emlékeit, hogy hogyan veszítette el a férjét, majd közvetlenül ezután ellenpontként mesélni kezd arról a sok élményéről, amit barátaival szerzett öregsége és a sok probléma ellenére. Hallgatva őt, hihetetlen nagy energiát kapunk abból, ahogyan beszél. Megirigyeljük játékosságát, humorérzékét, és ezt a harsányságot, amit ebben a korban nem igazán tapasztalunk. Kiderül, hogy mi játszottuk az utolsó előadást a Művelődési Központ épületében. A néni, meggyújtva a gyertyát, megköszöni azt az élményt, amit tőlünk kapott és hozzáfűzi, hogy előadásunk méltó rekviem volt ennek az épületnek az életében. Bontás, gyors vacsora majd alvás következik.

Február 28, Kedd

Ezt a napot Jászárokszálláson töltjük. Két óra autóbuszozással érkezünk meg Jászságba. Az iskolánál már nagy szeretettel várnak bennünket. Korábban, októberben már voltunk itt, de visszahívtak, mert szerették volna, ha az iskola minden diákja megnézné az előadást. A tornaterembe kényelmesen befér a díszletünk és semmi gond nem adódik a beszereléssel, főként két kancsó forró tea és sütemény mellet, amit az iskolától kapunk. Két előadást játszunk, egyet tíz órától és a következőt egy órától. Mindkét előadás szépen megtörténik. Ezt meg is erősítik az előadások után következő közönségtalálkozón a diákok és tanárok, akikben él még a Részletek a bolyongás meséiből című előadásunk emléke. Ez a közönségtalálkozó több a jelenetek értelmezésénél, a szimbólumok megmagyarázásánál. Bennünket is ledöbbent, hogy a diákok mennyire személyes élményeket, érzéseket mesélnek magukról. Őszintén beszélnek az édesanyjukról, a barátaikról, a sérelmeikről, a problémáikról. Csak ülnek és mesélnek, és érezhető rajtuk, hogy ki vannak éhezve az ilyen beszélgetésekre. Bepillantást nyerünk egy kevés időre ennek az iskolának az életébe, nagyon családias és bensőséges. Amikor egy lány mesél életének nehézségeiről, a tanára odaül mellé, megöleli és megnyugtatja. Miután vége lett a közönségtalálkozónak, elmegyünk ebédelni, ahol újabb nagyon finom ebéd vár. Utána az igazgatónő azzal búcsúzik a társulattól, hogy nem csak nagyon finom ebéddel, hanem szeretettel vár vissza és reméli, hogy még találkozunk. Ebéd után bontunk, bepakolunk az autóbuszba, közben igazi téli időjárás lesz, nagyon gyönyörűen, óriási pelyhekben elkezd havazni, mi meg elindulunk Jászberénybe, ahol ma éjszaka aludni fogunk. A napunkat egy nagy közös gyümölcsevéssel és beszélgetéssel zárjuk a jászberényi egyetem bentlakásában.

OSONÓ NAPLÓ

Február 29, Szerda

Kipihenve és frissen ébredünk 7:10-kor. Várszegi Tibor már vár minket, megmutatja a termet, ahol játszani fogunk. Ez az ötödik alkalom, hogy Jászberényben vagyunk előadásokat és tréningeket tartani. Most viszont egy olyan iskolában játszunk, ahol egyetem is működik, viszont a megszűnés szélén áll. Maga az épület nagyon szép, érezzük a levegőben, hogy ezek a falak valamiféle szellemiséggel bírnak. A diákok segítenek felhordani a cuccokat. Megköszönjük a kedvességet, nekifogunk a beszerelésnek. Délben a főiskolán egy finomat ebédelünk, utána sietünk vissza az utolsó simításokat elvégezni. Jöhetnek a nézők. Érezzük, hogy fegyelmezettek, egy jó társaság gyűlt össze. Jól megy az előadás, a végén közösen eljutunk a csendig. Nem kell bontani, ezért előadás után nekünk is van időnk egy kicsit átgondolni a bennünk feljövő érzéseket. Egy jó pár fiatal és két tanárnő is visszajön a beszélgetésre. Jó érezni a fiatalokon, hogy egyszerűek. Többek közt egy érdekes kérdés merül fel. Kíváncsiak arra, hogy milyen Romániában magyarnak lenni. Ezzel a kérdéssel nem gyakorta találkozunk. Utána Tibor elvisz bennünket egy kedves helyre, ahol békés hangulat és borozgatás mellett megvacsorázunk. Tibor mesél a múltjáról. Amikor Amerikában volt tanítani a fiatalokban azt fedezte fel, hogy nem akarnak az érzelmeikről beszélni. Ha a beszélgetéseik során személyes témákat érintettek reflexszerűen más irányba terelték a témát. Ráadásul ezek a fiatalok színházzal foglalkoztak. Bennünk automatikusan felmerült a kérdés, hogyha a színház sem képes arra, hogy ezeket a fiatalokat gondolkodásra készítse, akkor milyen más lehetőség van. Létezik-e egyáltalán olyan eszköz, ami képes lenne elérni azt, amire még egy magyarországi fiatal vágyódik. Számunkra kétségbeejtő, hogy a világ másik pontján élnek olyan fiatalok, akikből teljes mértékben hiányzik a befele figyelés és az önmagukhoz való őszinteség. Ez kapcsán eszünkbe jut Roger testvér, Taizé alapítójának egyik mondata: „Kalkutta utcáin láthatóan vannak jelen a haldoklók, de a világ számos országában a fiatalok láthatatlan módon haldokolnak.” Beszélgetés után elbúcsúzunk és visszamegyünk a kollégiumba. Misi, egy kis gyümölcssevés közben megmutat nekünk régi előadás felvételeket az első rendezéseiből. Végül teljesen kimerülünk, jöhet az alvás.

Március 1, Csütörtök

Tavaszhoz illő idő van Jászberényben. A délelőtti tanulással, Osonós ügyek intézésével telik el. Misi és Lóri tréningeket tartanak a fiataloknak. Van, akit nehéz elcsendesíteni, de a tréning végére mégis történik valami a fiatalokban. Megváltoznak, egyik pillanatról a másikra értelmessé és érzékennyé válnak. Olyan jó érzés látni, hogy egyik gyakorlatról a másikra hullnak le róluk a maszkok. Negyed 12-kor ebédelünk, majd készülünk a 13 óras kezdésre. Nagyon sok nézőt várunk. A tanárok között elterjedt az előadás híre és sokan meg akarják nézni. Még beteszünk egy széksort, végül 75-en zsúfolódnak össze. Ilyen sokan még soha nem voltak az előadáson. A fiatalok rögtön elcsendesednek, ami meglep

OSONÓ NAPLÓ

bennünket, ahhoz képest, hogy milyen hangosak voltak, amíg várakoztak az előtérben. A közönségtalálkozón érződik rajtuk, hogy nehéz beszélniük arról, ami személyes volt számukra, mert ők nincsenek ehhez hozzászokva. Aztán lassan-lassan kezdenek megnyílni. Az egyik fiú számára felkavaró volt a messengeres jelenet. Számára ijesztő, hogy vannak emberek, akiknek nincs saját szociális életük, és valami virtuális világba menekülnek nap, mint nap. Lassan elveszik a személyesség az emberekből, és nem hallják meg a környezetük segélykiáltásait, mert a „gépek” elterelik a figyelmet az emberekről. A beszélgetés alatt érezzük, hogy nagyon fontos ezeknek a jászberényi fiataloknak, hogy ilyen élményben van részük, talán most először az életük során. Tényleg páratlan Tibor munkája, amit megtesz a környezetében lévő fiatalokért, és megtiszteltetés számunkra, hogy ebben részt vehetünk és segíthetünk neki. A beszélgetés után bontunk, és közben tudjuk meg, hogy amíg mi játszottuk az előadást 14 tanárt rúgtak ki az iskolából. Valóban meg vannak számlálva az iskola hátralévő napjai. Vacsorakor velünk tart egy újságíró és a Művelődési Központ volt aligazgatónője. Vacsora közben beszélgetünk az előadásról, a nézőkről, a szüleinkről, hogy hogyan viselik el azt, hogy mi sokat utazunk, és ők keveset látnak bennünket. Tiborral abban maradunk, hogy október környékén újra eljövünk. Addigra felújítjuk a Bolyongást és azzal térünk vissza. Hamarosan alvás, holnap egy újabb nap újabb helyszínnel, újabb emberekkel.

Március 2, Péntek

Jászberényből reggel indulunk és délelőttre megérkezünk Budapestre. Az előadások az Alternatív Közgazdasági Gimnáziumban lesznek, ami Budapest egyik legszínvonalasabb magán oktatási intézménye. Az AKG előtt Szabó Attila fogad minket, aki drámatanár a suliban. Bepakolás közben ámulva nézzük az előtérben elhelyezett tárgyakat, amelyeket a diákok készítettek. Van itt minden, festményektől elkezdve, újrahasznosított tárgyakból készült kicsi szobrocskákig. Amíg mi pakolunk az előtérben, a diákok kis csoportokban beszélgetnek a tanáraikkal pont erre a célra használt emelvényeken. Nagyon szimpatikus, hogy lehetőséget teremtenek az egymással való kommunikációra, és megteremtik az áthajlás lehetőségét tanár és diák között. Két óránk van előadásig, úgyhogy gyorsan szerelünk. 13 órakor elkezdjük az előadást a gimnázium diákjainak. Utána beszélgetést tartunk, amelyen részt vesz pár érdeklődő fiatal. Szívesen megosztják velünk tapasztalataikat, észrevételeiket. Nagyon aktív részesei a kommunikációnak, megjegyzéseiken pedig érződik, hogy az előadást továbbgondolva erős asszociációkig jutottak. Mesélnek az oktatási módszerről, a tanárokkal való közvetlen viszonyukról, a modul-oktatásról, (ami azt jelenti, hogy egyszerre egy témakörrel minden szempontból megközelítve, több héten át foglalkoznak) meg arról, hogy hogyan lehet az AKG-ba bekerülni. Nagyon tájékozottak és értelmesek. Tisztában vannak azzal, hogy nagyon kiváltságos helyzetben vannak és ezt értékelni is tudják. Beszélgetés után elmegyünk ebédelni, majd készülünk a 18 órás előadásra, amelyre szentendrei nézőket várunk. Az előadás nagyon jól sikerül, a nézőtérén megszületik egy olyan energia, ami előadás után sokáig bent tartja csendben és befele figyelésben a nézőket. A közönségtalálkozón a

OSONÓ NAPLÓ

vendégfogadónk Klaudia és a szentendrei színjátszó csoport tagjai maradnak. Mély nyomot hagy bennük az előadás. Sokukban felidéződtek régi emlékek, sérelmek, amelyeket még nem tudtak elfogadni. Őszintén beszélnek saját életük problémáiról. A tartalmas beszélgetés után közösen – ami most kifejezetten nagy segítséget jelent nekünk – lebontjuk a díszletet. Bepakolás után a csapat beül a buszba, és elindulunk Szentendrére, hogy minél hamarabb agyba bújhassunk és felkészüljünk a következő napra.

Március 3, Szombat

Klaudia családjánál lakunk. Számunkra ma a pihenés napja van. Nincs előadás, cipekedés, szerelés és bontás. Jól jön a társulatnak ez a kis szusszanó, hogy majd újabb nagy lendülettel, sok energiával kezdjük el a következő hetet. A reggeli felkelés nincs időponthoz kötve, úgyhogy, mindenki saját belátása szerint kezdi el a napját. Misi korábban bemegy a gimnáziumba, interjút adni az Osonóról. Mi, a társulat többi tagja és Klaudia a reggeli után, tizenegy órára megyünk be a Móricz Zsigmond Gimnáziumba. Az iskola médiatermében egy közös tréninget tartunk az itteni színjátszó csoporttal, amit Lóri vezet. Mindenki számára élmény a tréning. Ritkán találkozunk ennyire nyitott fiatalokkal. A tréning után a csapat bemutatja a készülő előadásukat. Megismerünk egy víziót, egy szerelmes fiú vízióit, amiben megtalálhatjuk a minket és a társadalmunkat érintő problémákat. Az előadás után, pizzát rendelünk, amit a mellettünk levő osztályban közösen elfogyasztunk. Utána beszélgetünk az előadásról, aminek március végén lesz a bemutatója. Próbálunk tanácsokat adni a továbbhaladásban. A beszélgetés végére lassan beesteledik. Elindulunk várost nézni; hallottunk már arról, hogy szép város Szentendre, de az este folyamán kiderül, hogy valóban gyönyörű. Különleges hely, nincsenek nagy tömbház negyedek, tele van múzeumokkal, régi lakóházakkal, templomokkal. Ilyenkor tavasszal még nagyon csendes, aztán nyáron már nagyon sok turista van. A Duna-parti séta után, visszamegyünk Klaudia családjához. Vacsora után elbúcsúzunk a színjátszóktól, aztán lefekvés.

Március 4, Vasárnap

Ma is a pihenés és a feltöltődés napja van. Ilyenkor van idő tanulni, készül az új hírlevél is. Délben a társulattól néhányan elmegyünk misére. Meglepően sokan eljönnek. Magyarországon talán most először találkozunk azzal, hogy egy misén a templom tele van emberekkel. Mire visszaérünk a szállásunkra, már vár bennünket egy igazi, meghitt vasárnapi ebéd, gulyásleves, palacsintával. Miután befejezzük virágcsokorral és egy kis ajándékkal megköszönjük Klaudiának a kedves vendéglátást, a figyelmességet és az együtt töltött időt. Aztán beszállás az autóbuszba, irány Komárom. Körülbelül két órás út után megérkezünk Szlovákiába. András, a komáromi egyetem Hallgatói Önkormányzatának sport és kulturális alelnöke fogad bennünket. Gyorsan lepakoljuk a cuccainkat és

OSONÓ NAPLÓ

elindulunk várost nézni. Komáromban körülbelül negyvenezen élnek, többségben magyarok, ezért a viszony is elég jó a szlovákokkal. A város annak idején Klapka György vezetésével fontos védelmi központ volt. Mivel egyik felől a Duna a másik felől a Vág veszi körbe, csak egy oldalról lehetett szó a támadásról, ami meglehetősen nehéz volt az ellenfél számára. Megnézzük a Szent András katolikus templomot, szemben vele a Duna Menti Múzeumot, ami előtt Komárom híres szülötte, Jókai Mór szobra áll. Elmegyünk az Európa-udvarba, ahol egymás mellett sorakoznak a különböző országok építészetét bemutató házak. Közben András mesél az itteni életszínvonalról. Elégé hasonlít a romániai helyzethez. Itt is egyre több gond van a munkanélküliséggel, főleg az ország magyarlakta részein. Itt mindig kevesebb a pénz, mint északon. A másik nehézség, a fiatalok megszólítása. Nehezen lehet őket bármilyen eseményre elhívni, ami nem a kocsmázásról és a buliról szól. A szlovák nyelv itt is kötelező érettségi tantárgy, és aki nem tud szlovákul, annak esélytelen itt a jövője. Nézelődés után 20 perc alatt átsétálunk Magyarországra bevásárolni a vacsorához. Nagyon izgalmas, hogy csupán egy híd választja el a két országot egymástól és a túloldalon is Komárom van. A két várost Trianon után választották szét, ez emlékeztet a berlini nagyfalra. A hídon lévő határátkelőhely most teljesen üres és elhagyatott, így most bárki, bármikor átsétálhat egyik országból a másikba. Vacsorázunk, majd éjfélkor felköszöntjük Jankát, a társulatunk egyik tagját, mert itt ünnepli tizenhatodik születésnapját. Egy kis tortaevés után lefekszünk aludni.

Március 5 Hétfő

A második napunkat töltjük Komáromban. Itt két előadás van, amire főként egyetemisták, de felnőttek is jönnek. Rendkívül fontosnak tartjuk az előadásunkat itt is megmutatni, mert ők is kisebbségi magyarokként élnek az országban. A második szempont, ami miatt kiemelt fontossággal bírnak az itt játszott előadások, hogy nagy a kulturális események hiánya a magyar lakta területeken. Az esti előadás éppen a 100. ünnepi bemutatása ennek a darabnak. Tartunk egy közönségtalálkozót, amelyen nagyon jó beszélgetés alakul ki, kicsit megismerjük az itteni emberek életét, kisebbségben élökként jól meg is értjük egymást. Itt van egy nagyvárad egyetemista fiú, aki egy csereprogram által jött Komáromba. Elmeséli személyes konfliktusait a kollégium lakóival, akik kiközösítik, mert kisebbségben van. A beszélgetés vége felé, egy középkorú férfi, megtörve a csendet, tömören összefoglalja az ország, aztán az egész világ problémáit, lefestve a kétségbeejtő helyzetet, derűsen feláll, és elköszön tőlünk, mert várja otthon a macskája. Az emberek szállingózni kezdenek kifelé, mi pedig készülünk a bontásra. Váratlanul bejön András és a barátnője, kezükben egy csokitortával, amit az Osonó kap a 100. előadásért. Közösén elfogyasztjuk, majd nekifogunk egy gyors bontásnak. Megvacsorázunk a kollégium konyhájában, aztán alvász.

Március 6, Kedd

OSONÓ NAPLÓ

Reggel hétkor visszaindulunk Magyarországra. Hat órát utazunk Miskolcig. A Fényi Gyula Jezsuita Gimnáziumba másodszor térünk vissza. Először tavaly voltunk a Bolyongással. Miután ebédelünk és beszerelünk, fél hattól elkezdődik az előadás. Már a nézők bejövetelénél érezzük, hogy különleges helyen vagyunk. Nagyon fegyelmezetten és csendesen jönnek be és foglalják el a helyeiket. Előadás után felidéződik bennünk a tavalyi felejthetetlen élmény. A sulis kórusának köszönhetően újra megszólal egy háladal az előtérben. Miközben csendben hallgatjuk, valahol a szívünkben megtörténik a találkozás. Mindannyian érezzük, hogy újra egy különleges élményben van részünk. Már szinte hagyománya van a köztünk lévő kölcsönös ajándékozásnak, ami értékesebb számunkra minden szónál. Gyors vacsora után közönségtalálkozó veszi kezdetét. A finom teák mellett beszélgetünk a fiatalokkal és a tanáraikkal. Azt már a tavaly is tapasztaltuk, hogy nem idegen számunkra a befele figyelés. Az egyik jelenet kapcsán szóba jön a megbocsátás. Kiderül, hogy ezen a héten ezt a témát kapták a következő mondatnak a jegyében: „Fontosabb vagy nekem, mint a seb, amit okoztál”. Azt vizsgálják magukban, hogy sikerül-e igazán megbocsátaniuk saját maguknak, a barátaiknak, a szüleiknek és mennyire nehéz valóban azt kimondani valakinek, hogy megbocsátok. Beszélünk az előadásról is, amit így jellemeznek: „világon túli érzés; belülről emésztett, de most jobb; felszakadtak a sebek, de a fehér vásznak megnyugvást hoztak; teljesen elhittem minden szavát, hiteles és mély volt”. Arra a kérdésünkre, hogy zavarta-e őket az, hogy nincsenek párbeszéd az előadásban, ezt a választ kapjuk: de volt párbeszéd, csak a belső hangunkkal. Jó érzés itt ülni és hallgatni a diákokat, akik a maguk egyszerűségével és őszinteségével osztják meg velünk a gondolataikat. Végül ezzel a mondattal zárjuk az együttlétünket: Ha csak annyit tanulunk meg, hogy kimondjuk, ami fáj, már akkor megérte. A beszélgetést követően gyorsan lebontunk és bepakolunk a buszba. Elfoglaljuk a szállásunkat, aztán hamarosan lefekszünk.

Március 7, Szerda

Nyolckor ébredünk. Indulás előtt még van egy kis időnk szívni a friss miskolci levegőt, utána irány Debrecen. A Tóth Árpád Gimnázium az első megállónk, ahol Gyermánné Huga Ibolya, az iskola könyvtárosa szeretettel fogad bennünket. A Bolyongással már ezen a helyszínen is voltunk tavaly tavasszal. Az iskola jól felszerelt, kulturált, nagyon jó körülményt biztosít a diákok számára. Gyorsan ebédelünk a könyvtárban, majd átmegyünk a két utcával arrébb lévő Szent József Gimnáziumba, ahol az előadások lesznek. Két óránk maradt a beszerelésre, de már annyira rutinosak vagyunk, hogy már ennyi is elegendő. Ideális, és nagyon szép a díszterem, ahol játszani fogunk. Az első előadásra diákok és tanárok jönnek. A tekintetekből is érződik, hogy fontos számunkra az, hogy nyíltan beszélünk a problémákról, amely önvizsgálatra készíteti őket. Előadás után gyorsan pakolunk, mert 10 órakor bezárják az iskolát. Kapunk segítséget is a fiataloktól, akik közben őszintén megköszönik nekünk, hogy eljöttünk. Pakolás után elmegyünk a szállásunkra, ami Áginál van, aki szintén a Tóth Árpád Gimnázium könyvtárában dolgozik. Nagyon kedves és egyszerű lakása van. Vacsora közben elmondja, hogy ez az előadás

OSONÓ NAPLÓ

nagyon személyes volt számára. Fontos dolgot mondott azzal kapcsolatosan, hogy ebben a világban mindenki meg kell találja saját maga számára a kolostort, a lelki menedékhelyet. Lassan elővesszük a hálózásjainkat, és lefekszünk aludni.

Március 8, Csütörtök

Reggel nyolcra megyünk reggelizni a Tóth Árpád Gimnáziumba. Az otthonossá tett könyvtárban Ibolya finomságokkal vár bennünket. Közben Anna, egy itteni diák, megköszöni az élményt, amit az előadás kapcsán kapott tőlünk. Elmeséli, hogy számára is tartogatott nehézségeket az élet, de ennek ellenére nagyon sok életerő van benne. Neki a szeretetben való hite segít abban, hogy napról napra lendületet és sok energiát gyűjtsön. Közben Ibolyától is kapunk néhány visszajelzést az előadásról. Rövid ügyintézés után elindulunk Szatmár fele. Itt Hütter Dóra vár bennünket, akivel a nyári nemzetközi táborunkban találkoztunk. Picit késve érkezünk, ezért nagyon gyorsan kell szerelnünk. 17 órától kezdődik az első előadás és 19 órától a második. Ezek a turné utolsó előadásai, úgyhogy minden maradék energiánkat beleadjuk, hogy sikerüljön a nézőkhöz eljutni. A turné utolsó előadásának végén egy nagyon szép pillanat születik meg a nézőtéren. Néhány fiatal sok ideig bent marad, csendben befelé figyelve. Előadások után megköszönjük Dórának, hogy megszervezte az előadásokat, nézőket gyűjtött, és ezt mind egyedül. Végül gyorsan bontunk és 12 nap után elindulunk hazafele. Hála Isten gondviselésének mindenhol jó sikerültek az előadások. Megható volt, hogy minden egyes helyszínen nagy szeretettel vártak bennünket. Ez a szeretet tudott bennünket újra és újra megerősíteni abban, hogy tovább kell menni és minél több emberrel kell találkozni. Fontos volt számunkra az is, hogy az új társulattal most voltunk legelőször ilyen hosszú turnén. Sikerült közösséggé alakulnunk, egymásnak energiát, lendületet és kitartást adnunk.

